

“ମିଠେ ବର୍ତ୍ତେ:— ବାବା ତୁମମାନଙ୍କୁ କୁମ୍ଭୀପାକ ନର୍କରୁ ବାହାର କରିବା ପାଇଁ ଆସିଛନ୍ତି, ତୁମେମାନେ ବାବାଙ୍କୁ ନିମନ୍ତ୍ରଣ ମଧ୍ୟ ଏଥିପାଇଁ ଦେଇଥିଲ ।”

ପ୍ରଶ୍ନ:- ତୁମେ ପିଲାମାନେ ବହୁତ ବଡ଼ରୁ ବଡ଼ କାରୀଗର ଅଟ — କିପରି ? ତୁମର କାରୀଗରୀ କ’ଣ ?

ଉତ୍ତର:- ଆମେମାନେ ଏପରି କାରୀଗରୀ କରୁଛୁ ଯାହା ଦ୍ଵାରା ସାରା ଦୁନିଆଁ ହିଁ ନୂଆ ହୋଇଯାଉଛି, ସେଥିପାଇଁ ଆମେ କୌଣସି ଇଟା ବା ମସଲା କତେଇ ଇତ୍ୟାଦିରେ ଉଠାଇ ନାହିଁ କିନ୍ତୁ ଯୋଗବଳ ଦ୍ଵାରା ହିଁ ନୂଆ ଦୁନିଆଁ ଗଠୁଛୁ । ଆମକୁ ଖୁସି ଲାଗୁଛି ଯେ ଆମେ ନୂଆ ଦୁନିଆଁର କାରୀଗରୀ କରୁଛୁ । ଆମେ ହିଁ ପୁଣି ଏପରି ସଂସ୍କରଣ ମାଲିକ ହେବୁ ।

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ମଧୁର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ଆତ୍ମିକ ପିତା ବୁଝାଉଛନ୍ତି, ତୁମେ ଯେତେବେଳେ ନିଜ-ନିଜର ଗାଁରୁ ବାହାରୁଛ ତେବେ ଏକଥା ବୁଝିପରେ ରହୁଛି ଯେ ଆମେ ଶିବବାବାଙ୍କ ପାଠଶାଳାକୁ ଯାଉଛୁ । ଏପରି ନୁହେଁ ଯେ କୌଣସି ସାଧୁ-ସନ୍ଥ ଆଦିତ୍ମକର ଦରଶନ କରିବା ପାଇଁ କିମ୍ବା ଶାସ୍ତ୍ରର ଆଦି ଶୁଣିବା ପାଇଁ ଆସୁଛୁ । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଆମେ ଶିବବାବାଙ୍କ ପାଖକୁ ଯାଉଛୁ । ଦୁନିଆଁର ମନୁଷ୍ୟ ତ ଭାରୁଛନ୍ତି ଶିବ ପରମାତ୍ମା ଉପରେ ରହୁଛନ୍ତି । ସେମାନେ ତାଙ୍କୁ ମନେପକାଇବା ସମୟରେ ଆଖି ଖୋଲି କରି ବସୁ ନାହାନ୍ତି । ସେମାନେ ଆଖି ବନ୍ଦ କରି ଧ୍ୟାନରେ ବସୁଛନ୍ତି । ଶିବଲିଙ୍ଗକୁ ଦେଖିଛନ୍ତି ନା । ତେଣୁ ସେମାନେ ଯଦିଓ ଶିବଙ୍କ ମନଦିରକୁ ଯିବେ ତେବେ ମଧ୍ୟ ଶିବଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବା ସମୟରେ ଉପରକୁ ହିଁ ଦେଖିବେ ଅଥବା ମନଦିର ମନେ ପଡ଼ିବ । କେତେକ ପୁଣି ଆଖି ବନ୍ଦ କରି ବସିଥା’ନ୍ତି । ଭାବିଥା’ନ୍ତି ଯଦି ଦୃଷ୍ଟି କୌଣସି ନାମ-ରୂପରେ ଯିବ ତେବେ ଆମର ସାଧନା ଉତ୍ତମ ହୋଇଯିବ । ବରତ୍ତମାନ ତୁମେ ଜାଣୁଛ ଆମେ ମଧ୍ୟ ଶିବବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଉଥିଲୁ । କେହି କୃଷ୍ଣ କିମ୍ବା ରାମଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ମନେ ପକାଇଥା’ନ୍ତି, କେହି ନିଜର ଗୁରୁଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇଥା’ନ୍ତି, ତାଙ୍କର ଲକେଟ୍ ମଧ୍ୟ ତିଆରି କରି ପିନ୍ଧିଥା’ନ୍ତି । ଗୀତାର ମଧ୍ୟ ବହୁତ ଛୋଟ ଲକେଟ୍ ତିଆରି କରି ପିନ୍ଧୁଛନ୍ତି । ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ତ ସବୁ ଏହିପରି ହିଁ ଚାଲିଛି । ଘରେ ବସି ମଧ୍ୟ ଭଗବାନଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇଥା’ନ୍ତି । ତାଙ୍କର ସମ୍ମୁଖରେ ହିଁ ତୀର୍ଥଯାତ୍ରା ମଧ୍ୟ କରିବାକୁ ଯାଇଥା’ନ୍ତି । ଚିତ୍ତ ତ ଘରେ ରଖି ମଧ୍ୟ ପୂଜା କରିପାରିବେ କିନ୍ତୁ ଏହା ମଧ୍ୟ ଭକ୍ତିରେ ନିଷ୍ପନ୍ନ ଅଛି । ଏହିଭଳି ଜନ୍ମ-ଜନ୍ମାନନ୍ତର ତୀର୍ଥ ଯାତ୍ରାକୁ ଯାଇଥା’ନ୍ତି । ଚାରିଧାମର ଯାତ୍ରା କରିଥା’ନ୍ତି । ଚାରିଧାମର ଯାତ୍ରା କାହିଁକି କହୁଛନ୍ତି ? ପୁରବ, ପଶ୍ଚିମ, ଉତ୍ତର, ଦକ୍ଷିଣ... ଚାରି ଦିଗର ଚକ୍ର ଲଗାଇଥା’ନ୍ତି । ଭକ୍ତିମାର୍ଗ ଯେତେବେଳେ ଆରମ୍ଭ ହେଲା ସେତେବେଳେ ପ୍ରଥମେ କେବଳ ଜଣଙ୍କୁ ହିଁ ଭକ୍ତି କରୁଥିଲେ, ତାକୁ ଅଭ୍ୟୁତ୍ତରୀ ଭକ୍ତି କୁହାଯାଉଛି । ସେତେବେଳେ ସେମାନେ ସତତପ୍ରଧାନ ଥିଲେ, ବରତ୍ତମାନ ତମୋପ୍ରଧାନ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି । ଭକ୍ତି ମଧ୍ୟ ବ୍ୟୁତ୍ତରୀ ହୋଇଯାଇଛି, ଏବେ ଅନେକଙ୍କୁ ମନେ ପକାଉଛନ୍ତି । ତମୋପ୍ରଧାନ ଫ ତତତ୍ତ୍ଵରେ ତିଆରି ହୋଇଥବା ଶରୀରକୁ ମଧ୍ୟ ପୂଜା କରୁଛନ୍ତି ଅର୍ଥାତ୍ ତମୋପ୍ରଧାନ ଭୂତ(ତତତ୍ତ୍ଵ) ମାନଙ୍କର ମଧ୍ୟ ପୂଜା କରୁଛନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ଏହି କଥାକୁ କେହି ବୁଝିପାରୁ ନାହାନ୍ତି । ଯଦିଓ ଏଠାରେ ବସିଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ବୁଝିଯୋଗ କେଉଁଠି ନା କେଉଁଠି ଘୁରିବୁଲୁଛି । ଏଠାରେ ତୁମେ ଆଖି ବନ୍ଦ କରି ଶିବବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଉ ନାହିଁ । ଜାଣିଛ ବାବା ବହୁତ ବହୁତ ଦୂରଦେଶର ନିବାସୀ ଅଟନ୍ତି । ସେ ଆସି ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଶ୍ରୀମତ ଦେଉଛନ୍ତି । ତୁମେ ଶ୍ରୀମତରେ ଚାଲିଲେ ହିଁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଦେବତା ହୋଇପାରିବ । ବରତ୍ତମାନ ଦେବତାମାନଙ୍କର ରାଜଧାନୀ ସ୍ଥାପନ ହେଉଛି । ତୁମେ ଏଠାରେ ବସି ନିଜର ଦେବୀ-ଦେବତାମାନଙ୍କର ରାଜ୍ୟ ସ୍ଥାପନ କରୁଛ । ପୁରବରୁ ତୁମେ ଜାଣିନଥିଲ ଯେ ତାହା କିପରି ସ୍ଥାପନ ହେଉଛି । ବରତ୍ତମାନ ତୁମେ ଜାଣୁଛ ବାବା ଆମର ପିତା ମଧ୍ୟ ଅଟନ୍ତି, ଶିକ୍ଷକ ହୋଇ ରାଜଯୋଗର ପାଠ ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି, ପୁଣି ସାଥରେ ନେଇଯିବେ ଏବଂ ସମସ୍ତଙ୍କର ସଦଗତି ମଧ୍ୟ କରିବେ । ଗୁରୁମାନେ କାହାର ସଦଗତି କରିନଥା’ନ୍ତି । ଏଠାରେ ତୁମକୁ ବୁଝାଯାଉଛି — ଇଏ କେବଳ ଜଣେ ଯିଏକି ପିତା, ଶିକ୍ଷକ ଏବଂ ସତଗୁରୁ ଅଟନ୍ତି । ବାବାଙ୍କଠାରୁ ବରଷା ଅର୍ଥାତ୍ ସମ୍ପଦତି ମିଳୁଛି, ସତଗୁରୁ ହିସାବରେ ପୁରୁଣା ଦୁନିଆରୁ ନୂଆ ଦୁନିଆକୁ ନେଇଯିବେ । ଏହିସବୁ କଥାକୁ ବୁଝି-ବୁଝି ମାତାମାନେ ତ ବୁଝିପାରିବେ ନାହିଁ । ତାଙ୍କ ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ କଥା ହେଉଛି ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ନିର୍ଗତ କରି ଶିବବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବାକୁ ହିଁ ପଡ଼ିବ । ଆମେ ଶିବବାବାଙ୍କର ସନ୍ତାନ, ଆମକୁ ବାବା ସଂସ୍କରଣ ବରଷା ଦେବେ । ବୁଝିମାତାମାନଙ୍କୁ ପୁଣି ଏହିପରି ତୋତଳୀ (ଶୁଆଭଳି ମିଠା ମିଠା) ଭାଷାରେ ବସି ବୁଝାଇବା ଦରକାର । ବାବାଙ୍କଠାରୁ ବରଷା ନେବା ତ ପରତ୍ତ୍ଵେକ ଆତ୍ମାର ହକ ଅଟେ । ମୃତ୍ୟୁ ତ ସମସ୍ତଙ୍କ ସମମୁଖରେ ଉପସ୍ଥିତ । ପୁରୁଣା ଦୁନିଆ ପୁଣି ନୂଆ ନିର୍ଗତ ହେବ । ନୂଆରୁ ପୁଣି ପୁରୁଣା ହେଉଛି । ନୂଆ ଘର ତିଆରି ହେବା ପାଇଁ କେତେ କମ ସମୟ (କିଛି ମାସ) ଲାଗୁଛି, କିନ୍ତୁ ତାହା ପୁରୁଣା ହେବା ପାଇଁ ୧୦୦ ବର୍ଷ ଲାଗିଯାଉଛି । ବରତ୍ତମାନ ତୁମେ ଜାଣୁଛ ଏହି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆ ଶେଷ ହେବାକୁ ଯାଉଛି । ବରତ୍ତମାନ ଯେଉଁ ଲଢେଇ ଲାଗୁଛି ତାହା ପୁଣି ଫ ହଜାର ବର୍ଷ ପରେ ଲାଗିବ । ଏସବୁ କଥା ବୁଝିମାନେ ତ ବୁଝିପାରିବେ ନାହିଁ । ତାଙ୍କୁ ଏହି କଥା ବୁଝାଇବା ବ୍ରାହ୍ମଣୀମାନଙ୍କର କାମ । ତାଙ୍କ ନିମନ୍ତେ ତ ଗୋଟିଏ ଶବ୍ଦ ହିଁ ଯଥେଷ୍ଟ — ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ନିର୍ଗତ କରି ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଅ । ତୁମେ ଆତ୍ମାମାନେ ପରମଧାମର ନିବାସୀ । ପୁଣି ଏଠାକୁ ଆସି ଶରୀର ଧାରଣ କରି ଅଭିନୟ କରୁଛ । ଆତ୍ମା ଏଠାରେ ଦୁଃଖ ଓ ସୁଖର ଅଭିନୟ କରୁଛି । ତେବେ ମୂଳକଥା ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି — ମୋତେ ଏବଂ ସୁଖଧାମକୁ ମନେ ପକାଅ । ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବା ଦ୍ଵାରା ପାପ କଟିଯିବ ଏବଂ ତୁମେ ସଂସ୍କରଣକୁ ଚାଲିଯିବ । ଏବେ

ଯେଉଁମାନେ ବାବାଟଙ୍କୁ ଯେତେ ମନେ ପକାଇବେ ସେମାନଙ୍କର ପାପ ସେତେ କଟିବ । ସତସତ୍‌ଗୁରେ ଯାଇ କଥା ଶୁଣିବାରେ ତ ବୁଢ଼ୀମାନେ ଅଭିମତ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି । ତାଙ୍କୁ ପୁଣି ବାରମ୍ବାର ବାବାଟଙ୍କର ସ୍ୱପ୍ନ ଦେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ସ୍କୁଲରେ ତ ପାଠପଢ଼ା ଯାଇଥାଏ, କଥା (କାହାଣୀ) ଶୁଣାଯାଇଥାଏ । ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ତ ତୁମେ ଭେଦ କଥା ଶୁଣି ଆସିଛ କିନ୍ତୁ ତା' ଦ୍ୱାରା କିଛି ଲାଭ ହେଲା ନାହିଁ । ଛି-ଛି ଦୁନିଆରୁ ନୁଆ ଦୁନିଆକୁ ତ ଯାଇପାରିଲ ନାହିଁ । ମନୁଷ୍ୟ ନା ତ ରଚୟିତା ବାବାଟଙ୍କୁ, ନା ରଚନାକୁ ଜାଣିଛନ୍ତି । ସେଥିପାଇଁ ନେତି-ନେତି (ଜାଣିନାହାନ୍ତି) ବୋଲି କହି ଦେଉଛନ୍ତି । ତୁମେ ମଧ୍ୟ ଆଗରୁ ଜାଣିନଥିଲ । ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମେ ଭକ୍ତିମାର୍ଗକୁ ଭଲ ଭାବରେ ଜାଣିଗଲଣି । ଘରେ ମଧ୍ୟ ବହୁତଙ୍କ ପାଖରେ ମୂର୍ତ୍ତି ରହିଥାଏ, ମୂର୍ତ୍ତି ସବୁ ତ ଏକା ସଦୃଶ, ତେଣୁ କେତେକ ସ୍ତ୍ରୀମାନେ ମଧ୍ୟ ସ୍ତ୍ରୀକୁ କହିଥା'ନ୍ତି — ତୁମେ ଘରେ ମୂର୍ତ୍ତି ରଖି ବସି ପୂଜା କର । ବାହାରକୁ ଧକ୍କା ଖାଇବାକୁ କାହିଁକି ଯାଉଛ, କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କର ମନ୍ଦିରର ମୂର୍ତ୍ତି ପ୍ରତି ଭାବନା ରହିଥାଏ । ଏବେ ତୁମେ ଜାଣୁଛ ତୀର୍ଥ ଯାତ୍ରା କରିବା ଅର୍ଥାତ୍ ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ଧକ୍କା ଖାଇବା । ଅନେକ ଥର ତୁମେ ଟାଉନର ଚକ୍‌ର ଲଗାଇଛ । ସତ୍ୟଯୁଗ-ତରେତାରେ ତ କୌଣସି ତୀର୍ଥଯାତ୍ରା ହୁଏ ନାହିଁ । ସେଠାରେ କୌଣସି ମନ୍ଦିର ଆଦି ରହିବ ନାହିଁ । ଏହି ଯାତ୍ରା ଆଦି ସବୁ ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ହିଁ ହେଉଛି । ଜ୍ଞାନମାର୍ଗରେ ଏସବୁ କିଛି ହେଉ ନାହିଁ । ତାକୁ ଭକ୍ତି କୁହାଯାଉଛି । ଜ୍ଞାନଦାତା ତ ଏକମାତ୍ର ଶିବବାବା, ଦ୍ୱିତୀୟ କେହି ନାହାନ୍ତି । ଏହି ଜ୍ଞାନ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ସମସ୍ତଙ୍କର ସଦଗତି ହେଉଛି । ସଦଗତି ଦାତା ଏକମାତ୍ର ବାବା ହିଁ ଅଟନ୍ତି । ଶିବବାବାଟଙ୍କୁ କେହି ଶ୍ରୀ ଶ୍ରୀ କହୁ ନାହାନ୍ତି, ତାଙ୍କର କୌଣସି ଉପାଧିର ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ । ସେମାନେ ନିଜର ବତିମା କରୁଛନ୍ତି, କ୍ଷାତ୍ରୁ ତ 'ଶିବବାବା' ହିଁ କୁହାଯାଉଛି । ତୁମେ ତାଙ୍କୁ ଶିବବାବା ଆମେ ପତିତ ହୋଇଯାଇଛୁ, ଆମକୁ ଆସି ପବିତ୍ର କର । ଭକ୍ତିମାର୍ଗର ପଟ୍ଟ (ଦୁବନ)ରେ ଗଳା ପରମ୍ପରା ବୁଡ଼ି ରହିଛନ୍ତି । ପଟ୍ଟରେ ବୁଡ଼ି ବୁଡ଼ି ରହି ପୁଣି ଚିତ୍କାର କରୁଛନ୍ତି । ଏବେ ଏହି ବିଷୟ ବାସନା (କାମବିକାର)ର ପଟ୍ଟରେ ଏକଦମ୍ ବୁଡ଼ି ରହିଛନ୍ତି । ଏହି ଜନ୍ମ ମୃତ୍ୟୁର ସିଡିରେ ତଳକୁ ଖସି-ଖସି ବିଷୟ ବାସନାରେ ଛନ୍ଦି ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ କାହାକୁ ଜଣାପଡୁ ନାହିଁ, ଏବେ କହୁଛନ୍ତି ବାବା ଆମକୁ ବାହାର କର । ବାବାଟଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଭ୍ରମା ଅନୁସାରେ ଆସିବାକୁ ହିଁ ପଡୁଛି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଏମାନଙ୍କୁ ପଟ୍ଟରୁ ଉଦଧାର କରିବା ପାଇଁ ମୁଁ ମଧ୍ୟ ଏହି ଭ୍ରମାରେ ବନ୍ଦୀ ହୋଇଛି । ଏହାକୁ କୁମ୍ଭୀପାକ ନରକ କୁହାଯାଉଛି । ଗୋରବ ନରକ ମଧ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି । ଏକଥା ବାବା ବସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି, ସେମାନେ ଜାଣିପାରୁ ନାହାନ୍ତି । ତୁମେ ଦେଖ ବାବାଟଙ୍କୁ କିପରି ନିମନ୍ତରଣ ଦେଉଛ । କୌଣସି ବିବାହ-ବ୍ରତ ଆଦି ହେଲେ ନିମନ୍ତରଣ ଦିଆଯାଇଥାଏ ନା । ତୁମେ ମଧ୍ୟ କହୁଛ — ହେ ପତିତ-ପାବନ ବାବା, ଏହି ପତିତ ଦୁନିଆ, ରାବଣର ପୁରୁଣା ଦୁନିଆକୁ ଆସ । ଆମେ ଏଠାରେ ଏବେ ଗଳା ପରମ୍ପରା ଫସି ରହିଛୁ ଯାହାକି ବାବାଟଙ୍କ ବିନା ଆଉ ତ କେହି ବାହାର କରିପାରିବେ ନାହିଁ । କହୁଛନ୍ତି ମଧ୍ୟ ଦୂରଦେଶରେ ରହୁଥିବା ଶିବବାବା, ଏହା ରାବଣର ଦେଶ ଅଟେ । କାରଣ ଏହି ରାବଣର ରାଜ୍ୟରେ ସମସ୍ତଙ୍କର ଆତ୍ମା ତମୋପ୍ରଧାନ ହୋଇଗଲାଣି ସେଥିପାଇଁ ହିଁ ତାଙ୍କୁଛନ୍ତି, ଆସ, ଆସି ଆମକୁ ପବିତ୍ର କର । ହେ ପତିତ-ପାବନ ସୀତାରାମ, ଏହିପରି କହି ଚିତ୍କାର କରୁଛନ୍ତି । ଏପରି ନୁହେଁ ଯେ ସେମାନେ ପବିତ୍ର ରହୁଛନ୍ତି । ଏହି ଦୁନିଆ ହିଁ ପତିତ, ରାବଣ ରାଜ୍ୟ ଅଟେ, ଏଥିରେ ତୁମେ ବିକାର ବାସନାରେ ବନ୍ଦୀ ହୋଇ ରହିଛ । ପୁଣି ବାବାଟଙ୍କୁ ନିମନ୍ତରଣ ଦେଉଛ — ବାବା ଆସି ଆମକୁ କୁମ୍ଭୀପାକ ନରକରୁ ଉଦଧାର କର । ତେଣୁ ବାବା ଆସିଛନ୍ତି । ବାବା ତୁମର କେତେ ଆଜ୍ଞାକାରୀ ସେବାଧାରୀ । ଏହି ଭ୍ରମାରେ ତୁମେମାନେ ଅସରନ୍ତି ଦୁଃଖ ଦେଖିଛ । ସମସ୍ତ ଅତିକ୍ରାନ୍ତ ହୋଇ ଚାଲିଛି । ଗୋଟିଏ ସେକେଣ୍ଡ ମଧ୍ୟ ଅନ୍ୟ ସେକେଣ୍ଡ ସହିତ ମିଶିପାରିବ ନାହିଁ । ବର୍ତ୍ତମାନ ବାବା ତୁମକୁ ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ ସଦୃଶ କରୁଛନ୍ତି ପୁଣି ତୁମେ ଅଧାକଲପ ରାଜ୍ୟ କରିବ — ଏହି କଥାକୁ ସ୍ୱପ୍ନରେ ରଖ । ଏବେ ସମସ୍ତ ବହୁତ କମ୍ ଅଛି । ମୃତ୍ୟୁ ଆରମ୍ଭ ହୋଇଗଲେ ମନୁଷ୍ୟମାନେ ଦୃଢ଼ଦୃଢ଼ରେ ପଡ଼ିଯିବେ । ଖୁବ ସମୟ ମଧ୍ୟରେ କ'ଣ କ'ଣ ସବୁ ହୋଇଯିବ । କେହି-କେହି ତ ଠକା (ଶବ୍ଦ) ଶୁଣି ମଧ୍ୟ ହାର୍ଟଫେଲ୍ ହୋଇଯିବେ । ଏପରି ମରିବେ, ସେ କଥା ନ କହିଲେ ଭଲ । ଦେଖ ଭେଦ ବୁଢ଼ୀମାନେ ଆସୁଛନ୍ତି । ବିଚାରୀ କିଛି ମଧ୍ୟ ବୁଝିପାରୁ ନାହାନ୍ତି । ଯେପରି ତୀର୍ଥକୁ ଯାଇଥାନ୍ତି ନା, ତେବେ ଜଣେ-ଅନ୍ୟ ଜଣଙ୍କୁ ଦେଖି ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇଯାଆନ୍ତି, ଆମେ ମଧ୍ୟ ଯିବୁ । ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମେ ଜାଣୁଛ ଯେ ଭକ୍ତିମାର୍ଗର ତୀର୍ଥଯାତ୍ରାର ଅର୍ଥ ହିଁ ହେଉଛି ତଳକୁ ଖସି, ତମୋପ୍ରଧାନ ହେବା । ଏହା ତୁମର ସବୁଠାରୁ ବଡ଼ ବଡ଼ ଯାତ୍ରା । ଯାହା ଦ୍ୱାରା ତୁମେ ପତିତ ଦୁନିଆରୁ ପବିତ୍ର ଦୁନିଆକୁ ଯାଉଛ । ତେଣୁ ଏହି ଝିଅମାନଙ୍କୁ (ବୁଢ଼ୀମାତା ମାନଙ୍କୁ) କିଛି ତ ଶିବବାବାଟଙ୍କ ସ୍ୱପ୍ନ ଦିଅ । ଶିବବାବାଟଙ୍କ ନାମ ମନେ ଅଛି? ଅଳପ ବହୁତ ଶୁଣିଲେ ମଧ୍ୟ ସ୍ମରଣକୁ ଆସିପାରିବେ । ଏହାର ଫଳ ନିଶ୍ଚିତ ମିଳିବ । ବାକି ପାଠପଢ଼ା ଦ୍ୱାରା ଉଚ୍ଚ ପଦ ମିଳିବ । ଏଥିରେ ପଦରେ ବହୁତ ଫରକ ରହିଥାଏ । ଉଚ୍ଚରୁ ଉଚ୍ଚ ପୁଣି କମରୁ କମ୍ ପଦ, ଏଥିରେ ରାତି-ଦିନର ଅନ୍ତର ରହିଥାଏ । କାହିଁ ପରାଲମ୍ ମିନିଷ୍ଟର (ପ୍ରେଧାନମନ୍ତ୍ରୀ)ତ କାହିଁ ଚାକର-ବାକର । ରାଜଧାନୀରେ କରମାନୁସାରେ ପଦ ରହିଥାଏ । ସ୍ମରଣରେ ମଧ୍ୟ ରାଜଧାନୀ ହେବ । କିନ୍ତୁ ସେଠାରେ ପାପୀ ବିକାରୀ ମଲେରୁ ଆତ୍ମାମାନେ ରହିବେ ନାହିଁ । ତାହା ହେଉଛି ନିର୍ବିକାରୀ ଦୁନିଆ । ତୁମେ କହୁଛ ଆମେ ଏହିପରି ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ ନିଶ୍ଚିତ ହେବୁ । ତୁମେ ହାତ ଉଠାଉଥିବାର ଦେଖି ବୁଢ଼ୀମାନେ ମଧ୍ୟ ସମସ୍ତେ ହାତ ଉଠାଇଦେବେ । କିଛି ହେଲେ ବୁଝୁ ନାହାନ୍ତି । ତଥାପି ମଧ୍ୟ ବାବାଟଙ୍କ ପାଖକୁ ଆସିଛନ୍ତି ସ୍ମରଣକୁ ତ ନିଶ୍ଚିତ ଯିବେ କିନ୍ତୁ ସମସ୍ତେ ଏହିପରି ଉଚ୍ଚପଦବାଲା ହେବେ ନାହିଁ । ପ୍ରଜା ମଧ୍ୟ ହେବେ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ଦୀନବନ୍ଧୁ ଅଟେ, ତେଣୁ ବାବା ଗର୍ବମାନଙ୍କୁ ଦେଖି ଖୁସି ହେଉଛନ୍ତି । ଯଦିଓ ଏଠାରେ କେହି କେତେ ବି ବଡ଼ ବଡ଼ ସାହୁକାର ପଦମପତି ହୋଇଥା'ନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ଏମାନଙ୍କ ଠାରୁ ଏଠିକାର ଗରିବ ସେଠାରେ ଉଚ୍ଚ ପଦ ପାଇବେ — ୨୧ ଜନ୍ମ ପାଇ । ଏହା ମଧ୍ୟ ଭଲ କଥା ଅଟେ । ତେଣୁ ବୁଢ଼ୀମାନଙ୍କୁ ଦେଖି ବାବାଟଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଖୁସି ଲାଗୁଛି କାହିଁକି ନା ଏମାନେ କୃଷ୍ଣପୁରୀକୁ ଯିବେ ନା । ଏହା ହେଉଛି ରାବଣପୁରୀ, ଯେଉଁମାନେ ଭଲ ଭାବରେ ପଢ଼ିବେ ସେମାନେ କୃଷ୍ଣଟଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ କୋଳରେ ଝୁଲାଇବେ । ପ୍ରଜାମାନେ ରାଜ ମହଲ ଭିତରକୁ ଆସିପାରିବେ ନାହିଁ । ସେମାନେ ତ କୋଟି କେବେ କେବେ ସାକ୍ଷାତ୍ କରିବେ । ଯେପରି

ପୋପ (ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟାନମାନଙ୍କ ଧର୍ମଗୁରୁ)ଙ୍କୁ ଝରକା ପଟେ ସାକ୍ଷାତ କରାଇଥା'ନ୍ତି, ଲକ୍ଷ-ଲକ୍ଷ ଲୋକେ ଆସି ଦର୍ଶନ କରିବା ନିମନ୍ତେ ଏକତ୍ର ହୋଇଥା'ନ୍ତି । ଏବେ କିନ୍ତୁ ଆମେ ତାଙ୍କର କ'ଣ ସାକ୍ଷାତକାର କରିବୁ । ସଦା ପବିତ୍ର ତ ଏକମାତ୍ର ବାବା ହିଁ ଅଟନ୍ତି ଯିଏ ଆସି ତୁମକୁ ପବିତ୍ର କରୁଛନ୍ତି ଏବଂ ସାରା ବିଶ୍ୱକୁ ମଧ୍ୟ ସତତ୍ୱପୂର୍ବକ କରୁଛନ୍ତି । ସେଠାରେ ଏହି ୫ ଭୂତ ଅର୍ଥାତ୍ ବିକାର ରହିବ ନାହିଁ । ୫ ତତ୍ତ୍ୱ ମଧ୍ୟ ସତତ୍ୱପୂର୍ବକ ହୋଇ, ତୁମର ଗୋଲାମ ହୋଇଯିବେ । କେବେ ବି ଏପରି ଗରମ ହେବ ନାହିଁ ଯାହା ଦ୍ୱାରା କଷତି ହୋଇଯିବ । ୫ ତତ୍ତ୍ୱ ମଧ୍ୟ ନିଶ୍ଚୟ ଅନୁସାରେ ଚାଲିବେ । ସେଠାରେ ଅକାଳମୃତ୍ୟୁ ହେବ ନାହିଁ । ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମେ ସ୍ୱର୍ଗକୁ ଯିବ ତେଣୁ ନରକରୁ ବୁଦ୍ଧିଯୋଗ ବାହାର କରିଦେବା ଉଚିତ୍ । ଯେପରି ନୂଆ ଘର ତିଆରି କଲେ ପୁରୁଣାରୁ ବୁଦ୍ଧିଯୋଗ ହଟିଯାଇଥାଏ । ବୁଦ୍ଧି ନୂଆ ଆତ୍ମକୁ ଚାଲିଯାଇଥାଏ, ଏହା ହେଉଛି ପୁଣି ବେହରା କଥା । ନୂଆ ଦୁନିଆର ସ୍ଥାପନା ହେଉଛି, ତେଣୁ ପୁରୁଣାର ବିନାଶ ହେବ ।

ତୁମେ ନୂଆ ଦୁନିଆ ସ୍ୱର୍ଗ ତିଆରି କଲାବାଲା ଅଟ । ତୁମେ ବହୁତ ଭଲ କାରୀଗର ଅଟ । ନିଜ ପାଇଁ ସ୍ୱର୍ଗ ତିଆରି କରୁଛ । ତେଣୁ କେତେ ବଡ଼ ଭଲ କାରୀଗର, ଯୋଗର ଯାତ୍ରା ଦ୍ୱାରା ନୂଆ ଦୁନିଆ ସ୍ୱର୍ଗର ସ୍ଥାପନକର୍ତ୍ତା ଅଟ । ଯେଉଁମାନେ ଖୁବ କମ ମନେ ପକାଉଛନ୍ତି ସେମାନେ ମଧ୍ୟ ସ୍ୱର୍ଗକୁ ଆସିପାରିବେ । ତୁମେ ଗୁପ୍ତ ବେଶରେ ନିଜର ସ୍ୱର୍ଗ ତିଆରି କରୁଛ । ଜାଣିଛ ଆମେ ଏହି ଗରୀବକୁ ଡକ୍ତର କରି ସ୍ୱର୍ଗରେ ନିବାସ କରିବୁ ତେଣୁ ଏହିପରି ବେହରା ବାବାଙ୍କୁ ଭୁଲିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମେ ସ୍ୱର୍ଗକୁ ଯିବା ନିମନ୍ତେ ପାଠ ପଢ଼ୁଛ । ନିଜର ରାଜଧାନୀ ସ୍ଥାପନ କରିବା ପାଇଁ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରୁଛ । ରାବଣର ଏହି ରାଜଧାନୀ ଶେଷ ହୋଇଯିବ । ତେଣୁ ଆନନ୍ଦର କେତେ ଖୁସି ରହିବା ଉଚିତ୍ । ଆମେ ଏହି ସ୍ୱର୍ଗ ତ ଅନେକ ଥର ତିଆରି କରିଛୁ, ରାଜତତ୍ତ୍ୱ ନେଇ ପୁଣି ହରାଇଛୁ । ଏକଥା ମଧ୍ୟ ମନେ ପକାଇଲେ ବହୁତ ଭଲ । ଆମେ ସ୍ୱର୍ଗର ମାଲିକ ଥିଲୁ, ବାବା ଆମକୁ ଏହିପରି କରିଥିଲେ । ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇଲେ ତୁମର ପାପ ଭସମ ହେବ । କେତେ ସହଜ ରୀତିରେ ତୁମେ ସ୍ୱର୍ଗର ସ୍ଥାପନା କରୁଛ । ପୁରୁଣା ଦୁନିଆର ବିନାଶ ନିମନ୍ତେ ଏବେ କେତେ ଜିନିଷ ବାହାରୁଛି । ପ୍ରାକୃତିକ ବିପର୍ଯ୍ୟୟ, ମୁଗଳ (ମିସାଇଲ୍ସ) ଇତ୍ୟାଦି ଦ୍ୱାରା ସାରା ପୁରୁଣା ଦୁନିଆ ସମାପ୍ତ ହୋଇଯିବ । ବର୍ତ୍ତମାନ ବାବା ଆସିଛନ୍ତି ତୁମକୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ମତ ଦେଇ, ଶ୍ରେଷ୍ଠ ସ୍ୱର୍ଗର ସ୍ଥାପନା କରିବା ନିମନ୍ତେ । ଅନେକ ଥର ତୁମେ ଏହାକୁ ସ୍ଥାପନା କରିଛ ତେଣୁ ବୁଦ୍ଧିରେ ମନେ ରହିବା ଉଚିତ୍ । ଅନେକ ଥର ରାଜ୍ୟ ନେଇ ପୁଣି ହରାଇଛ । ଏକଥା ସବୁବେଳେ ବୁଦ୍ଧିରେ ଚାଲୁଥାଉ ଏବଂ ପରସ୍ପରକୁ ମଧ୍ୟ ଏହି କଥା ଶୁଣାଉଥାଅ । ଦୁନିଆର କଥାରେ ସମୟ ନଷ୍ଟ କରିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଅ ଏବଂ ସ୍ୱର୍ଗର ଚକ୍ରଧାରୀ ହୁଅ । ଏଠାରେ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଭଲ ଭାବରେ ଶୁଣିବା ସହିତ ବହୁତ ମନନ-ଚିନ୍ତନ ମଧ୍ୟ କରିବାକୁ ହେବ, ସମରଣ କରିବାକୁ ହେବ ଯେ, ବାବା କ'ଣ ଶୁଣାଇଲେ । ଶିବବାବା ଓ ବର୍ସାକୁ ମଧ୍ୟ ନିଶ୍ଚିତ ମନେ ପକାଇବା ଉଚିତ୍ । ବାବା ହାତରେ ସ୍ୱର୍ଗ ନେଇ ଆସିଛନ୍ତି, ତେଣୁ ପବିତ୍ର ମଧ୍ୟ ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ପବିତ୍ର ନ ହେଲେ ଦଣ୍ଡ ଭୋଗ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ପଦ ମଧ୍ୟ ବହୁତ ଛୋଟ ପାଇବ । ସ୍ୱର୍ଗରେ ଉଚ୍ଚ ପଦ ପାଇବାକୁ ହେଲେ ଭଲ ଭାବରେ ଧାରଣା କରିବାକୁ ହେବ । ବାବା ବହୁତ ସହଜ ରାସ୍ତା ବତାଇଛନ୍ତି । ଆଉଁଛା —

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲିଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ୍ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍କୃତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :-

(୧) ବାବା ଯାହା ସବୁ ଶୁଣାଉଛନ୍ତି ତାହା ଭଲ ଭାବରେ ଶୁଣିବା ସହିତ ମନନ-ଚିନ୍ତନ ମଧ୍ୟ କରିବାକୁ ହେବ । ଦୁନିଆ କଥାରେ ନିଜର ସମୟ ନଷ୍ଟ କରିବାର ନାହିଁ ।

(୨) ବାବାଙ୍କ ସ୍ୱାଦରେ ଆଖି ବନ୍ଦ କରି ବସିବାର ନାହିଁ । ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କ ରାଜଧାନୀରେ ଆସିବା ପାଇଁ ଭଲ ଭାବରେ ପାଠ ପଢ଼ିବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

ବରଦାନ:-

ମନମନାଭବ ସ୍ଥିତିରେ ସ୍ଥିତ ହୋଇ ଅଲୌକିକ ବିଧିରେ ମନୋରଞ୍ଜନ କରି ବାବାଙ୍କ ସମାନ ହୁଅ ।

ସଂଗମଯୁଗରେ ସମାରକୀ ଦିବସ ପାଳନ କରିବା ଅର୍ଥାତ୍ ପରସ୍ପରବାଣୀ ପାଳନ କରିବାର ଅର୍ଥ ହେଲା ବାବାଙ୍କ ସମାନ ହେବା । ଏସବୁ ସଂଗମଯୁଗର ମଉଜ ଅଟେ ସେଥିପାଇଁ ଖୁବ୍ ଭଲ ଭାବରେ ପାଳନ କର କିନ୍ତୁ ବାବାଙ୍କ ସହିତ ମିଳନ କରିବା ସହିତ ପାଳନ କର । କେବଳ ମନୋରଞ୍ଜନ ରୂପରେ ନୁହେଁ କିନ୍ତୁ ମନମନାଭବ ସ୍ଥିତିରେ ସ୍ଥିତ ହୋଇ ମନୋରଞ୍ଜନ କର । ଅଲୌକିକ ବିଧିରେ ଅଲୌକିକତାଯୁକ୍ତ ମନୋରଞ୍ଜନ ଅବିନାଶୀ ରୂପରେ ଜମା ହୋଇଯାଏ । ସଂଗମଯୁଗୀ ଦୀପାବଳୀ ପାଳନ କରିବାର ବିଧି ହେଲା - ପୁରୁଣା ଖାତାକୁ ସମାପ୍ତ କରିବା, ପ୍ରତ୍ୟେକ ସଂକଳ୍ପ, ପ୍ରତ୍ୟେକ ମୁହୂର୍ତ୍ତ ନୂଆ ଅର୍ଥାତ୍ ଅଲୌକିକ ହୋଇଯିବ । ପୁରୁଣା ସଂକଳ୍ପ, ସଂସ୍କାର-ସ୍ୱାଭାବ, ଚାଲି-ଚଳନ - ଏହା ରାବଣର କରଜ ଏହାକୁ ଗୋଟିଏ ଦୃଢ଼ ସଂକଳ୍ପରେ ହିଁ ସମାପ୍ତ କର ।

ସ୍ତୋତ୍ର:- କୌଣସି କଥାକୁ ଦେଖିବା ପରିବର୍ତ୍ତେ ନିଜକୁ ଏବଂ ବାବାଠକୁ ଦେଖ ।

*** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି ***